

Rivista di poesia comparata

Direttore responsabile: Francesco Stella

Iniziative

8 dicembre 2019
Semicerchio a "Più libri più liberi"

6 dicembre 2019
Laura Pugno alla Scuola di Semicerchio

5 dicembre 2019
Convegno Compalit a Siena

4 dicembre 2019
Addio a Giuseppe Bevilacqua

29 novembre 2019
Maurizio Maggiani alla Scuola di Semicerchio

8 novembre 2019
Laboratorio di poesia: Valerio Magrelli

12 ottobre 2019
Semicerchio e LinguaFranca a Salon de la Revue di Parigi

27 settembre 2019
Reading della Scuola di Scrittura

25 settembre 2019
Ultimi giorni iscrizioni al Corso di scrittura creativa

20 settembre 2019
Incontro con Jorie Graham per l'uscita di "fast" (Garzanti)

19 giugno 2019
Addio ad Armando Gnisci

31 maggio 2019
I'M SO TIRED OF FLORENCE: READING MINA LOY

12 aprile 2019
Incontro con Marco Di Pasquale

28 marzo 2019
Sconti sul doppio Semicerchio-Ecopoetica 2018

27 marzo 2019
Semicerchio al Convegno di Narrazioni Ecologiche-Firenze

24 marzo 2019
Premio Ceppo: Semicerchio e Guccini a Pistoia

15 marzo 2019
Rosaria Lo Russo legge Sexto

6 febbraio 2019
Incontro sulla traduzione poetica -Siena

25 gennaio 2019
Assemblea sociale e nuovi laboratori

14 dicembre 2018
Incontro con Giorgio Falco

8 dicembre 2018
Semicerchio a "Più Libri Più Liberi" Roma

6 dicembre 2018
Semicerchio issue on MIGRATION AND IDENTITY. Call for papers

16 novembre 2018
"Folla delle vene" di Iacuzzi a Semicerchio

Home-page - Numeri

Presentazione

Sezioni bibliografiche

Comitato scientifico

Contatti e indirizzi

Dépliant e cedola acquisti

Links

20 anni di Semicerchio.

Indice 1-34

Norme redazionali e

Codice Etico

The Journal

Bibliographical Sections

Advisory Board

Contacts & Address

Saggi e testi online

Poesia angloafricana

Poesia angloindiana

Poesia americana (USA)

Poesia araba

Poesia australiana

Poesia brasiliana

Poesia ceca

Poesia cinese

Poesia classica e

medievale

Poesia coreana

Poesia finlandese

Poesia francese

Poesia giapponese

Poesia greca

Poesia inglese

postcoloniale

Poesia iraniana

Poesia ispano-americana

Poesia italiana

Poesia lituana

Poesia macedone

Poesia portoghese

Poesia russa

Poesia serbo-croata

Poesia olandese

Poesia slovena

Poesia spagnola

Poesia tedesca

Poesia ungherese

Poesia in musica

(Canzoni)

Comparatistica &

Strumenti

Altre aree linguistiche

Visits since 10 July '98

1937537

« indietro

Semicerchio XXXIX (2008/02) Waste Lands. Eliot & Dante. pp. 34-41

Ville Hytönen

MITÄ SUOMALAINEN RUNOUS OLI JA MITÄ SE ON?

Suomalaisen nykyrunouden juuret syntyivät 1950-luvulla, modernismin vihdoin rantautuessa osaksi pohjoista fennougrikulttuuria. Tätä ennen Eurooppaa 1900-luvun alussa säikäyttänyt taiteen uudistuminen näkyi vain suomenruotsalaisessa lyriikassa, muun muassa Edith Södergranin (1892-1923) ja Henry Parlandin (1908-1930) kautta.

Vanhemman polven syvästi järkyttäneen toisen maailmansodan jälkeen suomalainen runous uudistui mittavasti. Nuoret runoilijat rikkoivat mitallisuuden, kehittivät uusia muotoja, kuten proosarunoa, kollaasia, siirtyivät sananlaskuista aforistiikkaan, puolustivat runon mahdollisuutta kertoa hetkestä ilman suurempia ontologisia kysymyksiä.

1950-luvun murroksessa heijastui uuden sukupolven irrottautuminen vanhoillisista perinteistä. Runoudessa mitat ja loppusoinnut saivat kyytiä, isänmaallisuus ja sisäänpäin katseleminen vaihtuivat kansainvälisyydeksi. Myöhemässä kirjallisuudenhistoriassa suomalaista 1950-luvun modernismia kuvataan yhtenäisenä liikkeenä, mutta se on nähtävissä pikemminkin pitkälle 1960-luvulle jatkuneena kehityskulkuna, vaikutteiden vastaanottamisen aikakautena, kokeilujen aikana.

Suomalaisen modernismin merkittäviä hahmoja olivat historiallisia ja jopa talouspoliittisia aiheita käsitelty

COS'ERA E COS'È LA POESIA FINLANDESE?

Le radici della poesia finlandese contemporanea affondano negli anni '50, nel momento in cui il modernismo finalmente entra a far parte della cultura in lingua finnica. Prima di questo momento l'innovazione artistica che aveva sorpreso l'Europa agli inizi del '900 era visibile solo nella lirica finnosvedese, ad esempio in Edith Södergran (1892-1923) e Henry Palander (1908-1930).

Dopo la generazione precedente, profondamente colpita dalla seconda guerra mondiale, la poesia finlandese si rinnovò in maniera notevole. I giovani poeti ruppero la metrica, svilupparono nuove forme, come la prosa lirica, il collage linguistico, si spostarono dai proverbi agli aforismi, difesero la possibilità data dalla poesia di raccontare il momento presente senza troppe domande ontologiche.

Nella rottura degli anni '50 si rifletteva il distacco della nuova generazione dalle precedenti tradizioni. La rima e la metrica sparirono dalla poesia, il sentimento patriottico e l'introspezione si mutarono in internazionalizzazione. Il modernismo finlandese degli anni '50 viene rappresentato, nella successiva storia della letteratura, come un movimento unico ma va visto piuttosto come un periodo di sviluppo, di accettazione di diverse influenze, di sperimentazione, fino a buona parte degli anni '60.

Le figure più significative del modernismo finlandese furono personaggi come Paavo Haavikko (1932-2008) che

Paavo Haavikko (1932-2008),
proosarunon Suomeen tuonut
Maila Pylkkönen (1931-1984), vapaan ja
avoimen assosiaation
airut Jyrki Pellinen (s.1940) ja
modernismin
paaviksi kutsuttu teoreetikko ja
kirjallisuusmies Tuomas
Anhava (1927-2001). Sarjallinen, lyyrinen
aforistiikka löysi
tiensä runouden rinnalle Mirikka Rekolan
(s.1931) kautta,
surrealistiset, futuristiset ja dada-kokeilut
puolestaan suomeksi
esitteli Väinö Kirstinä (1936-2007).

Viisikymmenluvun mullistuksen jälkeen
seuraavat vuosikymmenet
suomalainen runous kulki
yhteiskunnallisia
latuja, välillä hyvinkin dogmaattisesti.
1970- ja 1980-luku
eivät juuri tuoneet suuria suuntauksia
lyriikkaan, 80-luvusta
puhutaankin suomalaisen runouden
suvantovaiheena.

Seuraava merkittävä askel tapahtui 1990-
luvulla, kun
Helsinkiin, Nuori Voima -lehden ympärille
kerääntyi mannermaisesta
filosofiasta ja kirjallisuudesta
kiinnostuneita
kirjoittajia. Heidän vastavoimakseen
syntyi Turkuun
Tuli&Savu-lehden viitoittama Turun koulu,
joka perusti
poetiikkansa amerikkalaiseen
katurunouteen, pääasiassa
Bukowskia ja Beat-runouden estetiikkaa
ihannoiden. Vastakkainasettelussa
haluttiin painottaa toisaalla sivistyksellistä
ja jopa tutkimuksellista postmodernia
otetta
kirjallisuuteen, toisaalla vitaalista ja
elämänläheistä.

Suomalainen 2000-luvun runous kumpuaa
hyvin paljon
näiden kolmen lähtökohdan ympäriltä.
Merkittävänä
uutena ilmiönä uuden vuosituhannen
aikana Suomessa on
lyönyt läpi kielirunous, amerikkalaisen
L=A=N=G=U=
A=G=E-koulukunnan viitoittaman
kielitietoisien lyriikan
esiinmarssi ja sen vanavedessä kaikki
kokeellisuus, kuten
ääni- ja videorunous, hakukonekollaasit ja
ylipäättään internetin
luomat mahdollisuudet.

Kirjallisuushistoriallista taustaansa vasten
Suomessa
kirjoitetaan yllättävän moninaista
runoutta. Kenttä on
laaja ja pitää sisällään lähes kaikki 1900-
luvun runouden
tyylisuunnat ja monenlaista niiden
varioimista ja yhdistelemistä.
Runous on myös traditiotietoista. Se
yhdistelee
erilaisia rekistereitä ja konteksteja luoden
uudentyyppisiä
heijastuspintoja. Eino Santasen (s.1975)
esikoiskokoelmassa
Kuuntele, romantiikkaa (Tammi 2002)
esitellään romanttisella
sivuäänellä suomalaisessa runoudessa
aiemmin esiintymätön ironia, runoilija

si era occupato di questioni storiche e
perfino di economia
politica, Maila Pylkkönen (1931-1984)
che ha portato in
Finlandia la prosa lirica, Jyrki Pellinen
(n. 1940) il portavoce
dell'accostamento linguistico libero e
aperto, e lo
scrittore e teorico Tuomas Anhava,
chiamato il papa del
modernismo. Tramite Mirikka Rekola
(n.1931) l'aforistica
lirica in sequenza trovò la sua strada
di fianco alla poesia,
mentre Väinö Kirstinä (1936-2007)
presentò in finlandese
le esperienze surrealistiche,
futuristiche e dada.

Dopo le rivoluzioni degli anni '50 la
poesia finlandese
ha percorso sentieri sociali, a tratti in
maniera molto dogmatica.
I decenni del 1970 e del 1980 non
portarono grandi
tendenze nella lirica. Difatti, per
quanto riguarda gli anni
'80 si parla di un periodo di quiete
della poesia finlandese.

Il successivo passo importante
avvenne negli anni '90,
quando scrittori interessati alla
filosofia e alla letteratura
continentali si radunarono attorno al
giornale «Nuori
Voima». Come loro controparte a
Turku nacque la Scuola
di Turku, tenuta a battesimo dal
giornale «Tuli&Savu», che
basava la sua poetica sulla poesia
americana di strada, prediligendo
Bukowski e l'estetica della poesia
Beat. In questa
antitesi si voleva riprodurre un
approccio postmoderno
alla letteratura, da una parte colto e
perfino ricercato, dall'altra
vitale e vicino alla vita.

La poesia degli anni 2000 sgorga per
gran parte da questi
tre punti di partenza. Come
esperienza rilevante e innovativa
del nuovo secolo è emersa la poesia
della lingua,
la marcia d'uscita della lirica cosciente
del linguaggio segnata
dalla scuola americana
L=A=N=G=U=A=G=E, e
sulla sua scia sono nati tutti i tipi di
sperimentazione, come
la poesia audio e video, i collage con i
motori di ricerca e
in generale tutte le possibilità create
da internet.

Nonostante lo sfondo della sua storia
letteraria, è sorprendente
quanto versatile sia la poesia
finlandese. Il
campo è vasto e comprende quasi
tutte le correnti stilistiche
del '900 e molte loro varianti e
combinazioni. La poesia
è anche cosciente della tradizione.
Unisce diversi
registri e contesti creando così nuove
superfici di riverbero.
Nella prima opera di Eino Santanen
(n. 1975) Kuuntele,
romantiikkaa (Tammi 2002), viene

12 ottobre 2018
Inaugurazione XXX Corso di
Poesia con Franco Buffoni

7 ottobre 2018
Festa della poesia a
Montebeni

30 settembre 2018
Laboratorio pubblico di
Alessandro Raveggi a Firenze
Libro Aperto

23 settembre 2018
Mina Loy-Una rivoluzionaria
nella Firenze dei futuristi -
Villa Arrivabene

22 settembre 2018
Le Poete al Caffé Letterario

6 settembre 2018
In scadenza le iscrizioni ai
corsi di scrittura creativa
2018-19

5 settembre 2018
Verusca Costenaro a L'Ora blu

9 giugno 2018
Semicerchio al Festival di
Poesia di Genova

5 giugno 2018
La liberté d'expression à
l'épreuve des langues - Paris

26 maggio 2018
Slam-Poetry al PIM-FEST,
Rignano

19 maggio 2018
Lingue e dialetti: PIM-FEST a
Rosano

17 maggio 2018
PIM-FEST: il programma

8 maggio 2018
Mia Lecomte a Pistoia

2 maggio 2018
Lezioni sulla canzone

» **Archivio**

scuola di
scrittura creativa

- » Presentazione
- » Programmi in corso
- » Corsi precedenti
- » Statuto associazione
- » Scrittori e poeti
- » Blog
- » Forum
- » Audio e video lezioni
- » Materiali didattici

EUROZINE

Europe's leading cultural
magazines at your
fingertips

**Why do young women dominate
Finnish politics?**

Author: Janne Wass

Finnish politics today is
dominated by strong, politically
savvy women. many under the

read in Eurozine

Editore

Pacini Editore

Distributore

PDE

Leevi Lehdon sanoin
«uushervottomuus». Santasen poetiikka
ei kuitenkaan
ole viilleän ironista vaan pikemminkin
hyödyntää absurdiikkaa
sekä yllättäviä tekstiyhteyksiä ja
assosiaatiota. Se
rakentuu vastakkaisuuksien varaan
urbaanin ja luonnon,
romanttis-nostalgisen ja jälkimodernin
surrealistisiksi
kohtaamisiksi.

Sanna Karlströmin (s.1975) Helsingin
Sanomien esikoisteospalkinnolla
palkittu kokoelma Taivaan mittakaava
(Otava 2004) on Santasen runoutta
modernistisempaa ja
nojaa 1950-luvun traditioon. Karlström
käyttää roolirunotekniikkaa
hahmotellessaan ihmisten välisiä suhteita,
inhimillistä ikävää ja hylkäämistä.
Esikoiskokoelman
shakkimestari ja arkkitehti, toisen
kokoelman Päivänvalossa
(Otava 2007) «Uri G» (maailmaa
kiertänyt lusikantaivuttaja
Uri Geller) ovat Karlströmin hahmoja,
joiden
kautta hän kuvaa haavoittuvuutta ja
ihmistä muutosten
edessä.

Pauliina Haasjoki (s.1976) on muun
muassa Saila Susiluodon
ja Bo Carpelanin ohella tavoitellut myös
lapsen
ääntä suomalaisessa nykyrunoudessa.
Hänen runoissaan
maailma tukeutuu sitä ympäröivään
luontoon ja kieli etsiytyy
abstraktin ja konkreettisen rajamaille.
Haasjoen lyriikassa
on kerronnallisia elementtejä, mutta
tosiasiat
hämärtyvät runon puhujan
mielikuvituksessa. Runo rakentuu
yllätyksellisyyden ja rohkeiden siirtymien
kuvien
varaan. Kielellis-rytmillisesti se
tasapainoilee jutusteleavan
ja arkaaisen kielen, vanhahtavan Suomen
välillä.

Esiteltävät runoilijat edustavat
suomalaisen runouden
kentässä nuorta 1970-luvun ja 1980-
luvun vaihteessa syntyneitä
koulutettua runoilijakuntaa. Ikäpolvelle on
ominaista
toimia erinäisten yhdistysten ja
kirjallisuuslehtien
kautta kirjallisella kentällä ja suomalaiset
lehdet ovatkin
pääasiassa kyseisen sukupolven käsissä,
muun muassa
«Nuori Voima», «Tuli&Savu», «Kerberos»
ja «Lumooja».
Pauliina Haasjoki on päätoimittanut
«Lumoojaa» ja Eino
Santanen «Nuorta Voimaa».

Suomalaisen runouden nykytila on varsin
hyvä. Kenttä
on monipuolinen, rakenteet kuten
kustantamot, kirjallisuuslehdet
ja tutkimus toimivat. Uudet kustantamot
kuten
Savukeidas (perustettu 2001) ja Teos
(perustettu 2004) julkaisevat
runsaasti runoutta vanhojen, suurten
kustantamojen

presentata con una
voce di fondo romantica un'ironia
prima assente dalla poesia
finlandese, usando le parole di Leevi
Lehto «un nuovo
languore». La poetica di Santanen
non è tuttavia freddamente
ironica ma valorizza piuttosto
l'assurdo, gli improvvisi
contatti testuali e le associazioni. Si
costruisce
sulle opposizioni tra urbanità e
natura, diventando incontro
tra la nostalgia romantica e il
surrealismo postmoderno.

La raccolta di poesie di Sanna
Karlström (n. 1975) Taivaan
mittakaava (Otava 2004), che ha
ottenuto il premio
dedicato alle opere d'esordio di
Helsingin Sanomat, è più
moderno della poesia di Santanen e si
appoggia alla tradizione
degli anni '50. La Karlström usa la
tecnica della poesia
di ruolo per schizzare i rapporti
intercorrenti tra le
persone, la noia e il rifiuto umani. Il
campione di scacchi
e architetto dell'opera d'esordio, «Uri
G» (Uri Geller, giramondo
e piegacucchiari) nella seconda
raccolta Päivänvalossa
(Otava 2007) sono i personaggi
tramite i quali la
Karlström descrive la vulnerabilità e
l'essere umano di
fronte ai cambiamenti.

Pauliina Haasjoki (n.1976), al pari di
Saila Susiluoto e
Bo Carpelan, è andata in cerca anche
della voce dei bambini
nella poesia finlandese
contemporanea. Nelle sue poesie
il mondo si regge sulla natura
circostante e la lingua si
perde ai confini tra il concreto e
l'astratto. Nella poesia
della Haasjoki ci sono elementi
narrativi ma la verità si appanna
nella fantasia della voce narrante
della poesia. La
poesia si costruisce su immagini di
effetti a sorpresa e passaggi
coraggiosi. Da un punto di vista
linguistico e ritmico
si tiene in equilibrio tra un lingua
colloquiale e una lingua
arcaica del finlandese antico.

I poeti presentati nelle prossime
pagine fanno parte,
nell'ambito della poesia finlandese,
della giovane e colta
scuola di poesia nata a cavallo degli
anni '70 e '80. È tipico
di questa generazione muoversi
nell'ambito letterario tramite
varie associazioni e riviste letterarie.
Molte di queste
ultime sono nelle loro mani, tra
queste «Nuori Voima»,
«Tuli&Savu», «Kerberos» e
«Lumooja». Pauliina Haasjoki
è stata la direttrice della rivista
«Lumooja», Eino
Santanen di «Nuori Voima».

La situazione attuale della poesia
finlandese è assai positiva.

Semicerchio è pubblicata col
patrocinio del Dipartimento di
Teoria e Documentazione delle
Tradizioni Culturali dell'Università
di Siena viale Cittadini 33, 52100
Arezzo, tel. +39-0575.926314,
fax +39-0575.926312

web design: Gianni Cicali

POWERED BY BYTE-ELABORAZIONI

lailla. Nuoria runoilijoita ja lukijoita on paljon, joten tulevaisuus vaikuttaa kiinnostavalta.

Il campo è variegato e strutture come le case editrici, le riviste letterarie e la ricerca funzionano. Le nuove case editrici come Savukeidas (fondata nel 2001) e Teos (fondata nel 2004) pubblicano molta poesia alla pari dei grandi editori storici. Grazie ai numerosi giovani poeti e lettori il futuro si prospetta interessante.

(Traduzione a cura di Lena Dal Pozzo)

Ville Hytönen (1982), è poeta e, come direttore della casa editrice Savukeidas, editore di poesia finlandese e di saggistica. Ha curato l'edizione di diversi volumi di critica poetica e pubblicato due raccolte di versi, *Kuolema Euroopassa [Morte in Europa]* (Tammi 2006) e *Idän mustan joutsen [Il cigno nero dell'est]* (Tammi 2009). La sua opera è stata tradotta in lingua estone, tedesca e russa.

Pauliina Haasjoki

Nata a Turku nel 1976, ha studiato letteratura in quella Università, dove ha poi conseguito il grado accademico di licenziato. Ha pubblicato tre raccolte poetiche e *Kolmosten talo [La casa dei tre gemelli]* (2005), un dialogo in versi scritto a quattro mani con Reetta Niemelä. Di imminente pubblicazione per Otava il libro *Pääskynen ja lepakko*, di cui viene qui anticipata una poesia. La sua opera è stata tradotta in lingua svedese.

Kokoelmasta *Epäilyttävät puut* (Tammi 2005)

Dalla raccolta *Alberi loschi* (Tammi 2005)

Kiitoksia niistä päivistä toissakesänä
kun viivysin teillä.
Kuljin talon poikki kulmahuoneeseen
kirja kädessä,
kirja kuin sininen laatta.
Huoneen kulmassa avasin kirjan joka
kertoi merestä,
tämä rauhan tyyssija, sanoin
huoneelle,
sinä rauhan tyyssija jonka hyllyissä
kirjat liikahtavat
ajatuksissaan ja alkavat kertoa
merestä.
Olen miettinyt, miten
kuulokkeilla musiikkia kuunnellessaan
ihmiset alkavat aina tuhista samalla
tavalla.
Yhteinen meren ääni
tai se paikka, jonne kaikki menevät
kun on tilaisuus.
Kiitokset teille siitä, että sain
käyttäytyä oudosti.
Sieltä näkyi rinteelle, jonka poikki
naapuri ontui
varjonsa ja hengityksensä kanssa.

Grazie per quelle giornate della scorsa estate quando mi fermai da voi. Arrivai fino alla camera d'angolo col libro in mano, un libro come una lastra azzurra. Nell'angolo della stanza aprii il libro che raccontava [del mare questa dimora di pace, dissi alla stanza, tu dimora di pace sui cui scaffali i libri si agitano nei loro pensieri e iniziano a raccontare del mare. Ho pensato a come la gente quando ascolta la musica con le cuffie inizi a brusire allo stesso modo. La voce comune del mare oppure quel luogo dove tutti vanno quando ne hanno [l'occasione. Vi ringrazio per essermi potuta comportare in modo strano. Da lì si vedeva il pendio attraverso il quale il vicino [zoppicava con la sua ombra e il suo respiro.

Kokoelmasta *Pääskynen ja lepakko* [Otava 2009]

Jos onni olisi hyvännäköisissä tilanteissa,
maailma säteilisi pois.
Jos onni olisi itkemättömyydessä,
jos se olisi aurinkoisuudessa. Mitä on kaksikymmentä kahdeksan astetta, tuulta kaksi metriä sekunnissa, pilvetöntä, näkyvyys saaristoon? Millaista on seistä ikkunan ääressä ja katsoa sitä kun se väreilee ja säteilee avaruuteen. Helmenä säteilevän maapallon pinnalla seisova

Dalla raccolta *La rondine e il pipistrello* [Otava 2009]

Se la felicità fosse in una condizione gradevole, il mondo irradierebbe via. Se la felicità fosse nell'assenza di lacrime, se fosse nella solarità. Cos'è ventotto gradi, il vento due metri al secondo, sereno, visibilità fino all'arcipelago? Com'è fermarsi alla finestra e guardarla

avaruuden profiilissa erottuva pienin kuvio.
Jos onni olisi kaunismuotoisissa kuvioissa,
siihen voisi kulkea syvemmälle ja syvemmälle
kunnes merihevesten laakso tulee jälleen vastaan,
silloin laskutoimitus on ikuinen ja itseeseen
tapahtuva. Silloin olisi aina yksinkertaista sanoa
mikä on kaunista: puhtain.
Kauneinta olisi silloin piirtämätön viiva,
pelkkä piste.
Ja maailma sen ympäriltä sokeutuisi eikä tulisi katsotuksi. Silloin ei olisi
milloinkaan tarvinnut minkään alkaa, ajan.
Jos merihevonen olisi vain kaunis eikä ensin
kummallinen.

Jos ei ensin tarvitsisi sanoa sitä hevoseksi ja heltyä.
Sitten yllättyen nähdä että se on kaunis.
Jos onni olisi loppumattomuudessa, siinä, että on
toffeesta tehty hevosenkokoinen hevonen
ja kun sen kylkeä puraisee, se kasvaa heti täydeksi
takaisin.
Tai jos jokin päivä ei loppuisi koskaan.
Jos silloin saisi auringonpolttaman, joka laantuu
seuraavaan päivään mennessä, ei se laantuisi koskaan.
Mutta jos se olisi kivuton päivä, jos iho olisi taiottu kipua
tuntemattomaksi.
Niin päällä olisivat vaatteet jotka eivät ollenkaan
[liikkuisi,

kaikki kosketus olisi yhtäläistä.
Jos milloinkaan ei olisi ollut mitään. Jos mitään ei olisi
ollut, koskaan.
Jos onni olisi jo ennalta onneksi arvattavissa, maailma
säteilisi pois.
Jos se tulisi aina kun sen osaset kutsuvat sitä.
Ei olisi kohta enää mitään muuta, vain kolmio ja ympyrä
jotka istuisivat ja nojaisivat toisiinsa.
Olisi vain ehkä yksi palmu, yksi hiekkainen poukama, yksi
uudestaan täyttyvä hedelmä.
Olisi mahdollisesti rakkaus josta ei ollenkaan tietäisi
[miltä
se tuntuu, se olisi
vain kauneuksien ja hyvyyksien yhteenlasku, se ei tekisi
mitään yhdessä eikä se yllättyisi mistään,
mitään se ei kestäisi sillä sen aika ei kuluisi.
Jos onni olisi hyvännäköisimmässä syleilyssä,
maailma katselisi pois.
Se ei ymmärtäisi mitään näkemästään eikä olisi mitään
mikä sen hellyttäisi.
Jos sameasta vedestä ei ollenkaan heijastuisi,
jos lehtiä ei olisi sen pohjalla.
Ja olisiko se kaunis jollei sitä ensin

s'increspa e irradia nello spazio. La figura più piccola che spicca nel profilo dello spazio
che troneggia sulla superficie del globo terrestre che
[irradia come una perla.
Se la felicità fosse nelle figure dai tratti più belli,
in essa ci si potrebbe spingere sempre più a fondo
finché la valle dei cavalli marini venisse incontro,
allora il calcolo sarà eterno e accadrà da sé. Allora sarebbe sempre semplice dire cosa sia bello: la cosa più pura.
La cosa più bella sarebbe allora la linea non tracciata,
[solo il punto.
E il mondo intorno diverrebbe cieco e non verrebbe guardato. Allora non sarebbe affatto servito alcun principio, il tempo.
Se il cavallo marino fosse solo bello e non prima di tutto
[strano.
Se non ci fosse già come prima cosa il bisogno di chiamarlo
[cavallo e di commuoversi.
Poi sorprendendosi a vederne la bellezza. Se la felicità fosse nell'infinito, nel fatto che esiste
un cavallo di mou grande come un cavallo e quando lo si morde al fianco ricresce subito la parte
staccata.
Oppure se qualche giornata non finisse mai.
Se allora ci si scottasse, e la bruciatura che di solito guarisce in un giorno non guarisse mai.
Ma se fosse un giorno senza dolore, se la pelle come per magia fosse insensibile al dolore.
Così ci si vestirebbe di abiti che rimarrebbero immobili,
ogni tocco sarebbe uniforme.
Se non ci fosse mai stato nulla. Se non ci fosse stato
nulla, mai.
Se la felicità fosse già da prima supposta felicità, il mondo irradierebbe via.
Se arrivasse sempre ad ogni richiamo delle sue particelle.
Non sarebbe proprio null'altro se non un triangolo e un
[cerchio
che siedono e si appoggiano l'uno all'altro. Sarebbe forse solo una palma,
un'insenatura sabbiosa, un frutto che nuovamente si riempie.
Sarebbe possibilmente l'amore del quale non si saprebbe mai
che sensazione dà, sarebbe soltanto la somma di bellezze e bontà,
non si farebbe nulla
insieme e non si sorprenderebbe di nulla, non sopporterebbe nulla perché il suo tempo non passerebbe.
Se la felicità fosse tra le braccia più belle, il mondo getterebbe via il suo sguardo.
Non comprenderebbe nulla della visione né ci sarebbe nulla
a commuoverlo.
Se dalle acque torbide non si riflettesse affatto,
se le foglie non fossero sul loro fondo.
E sarebbe forse bello se non lo si chiamasse prima cavallo
e poi ci si commuovesse,
cavalli zoccolosi, cavalli ammantati, cavalli pelosi.

sanottaisi hevoseksi
 ja sitten hellyttäisi,
 kavioiset hevoset, jouhiset hevoset,
 turkkiset hevoset.
 Säkäiset hevoset, harjaiset hevoset,
 lautaisiset hevoset.
 Turpaiset hevoset korvaiset hevoset,
 kaulaiset hevoset.
 Ja kaksi vuohta jotka nojaavat
 kaulaansa toisen
 kaulaa vasten.
 Jos vain kauniit eläimet saisivat olla
 olemassa.
 Jos harmaata rapattua seinää ei voisi
 koskea kädellään.
 Jos vain kaunista ilmaa saisi olla. Jos
 kukaan
 ei tunnistaisi ketään.
 Jos suihkulähteissä olisi kirkasta vettä
 ja jos lehdet
 olisivat heleitä.
 Avaruuden profiilissa erottuva pienin
 kohouma,
 kukin meistä joka sillä hetkellä
 kohottautuu vuoteessaan istumaan ja
 ihmettelee yön
 kuumuutta sytyttämättä valoja,
 ohuesti lakanan peitossa, kaikkein
 pienimpänä ja
 kaiken ajattelemiseen kykenevänä.

Kykenevä ymmärtämään mikä on
 hevonen
 muttei koskaan kykenevä selittämään
 hevosen kauneutta.
 Sillä jos onni olisi vain rakastettavissa
 asioissa.
 Jos ei koskaan löytäisi itseään tienoolta,
 jos ei tavoittaisi itseään sieltä missä
 ajatteli olevansa
 täysin kadoksissa,
 rannalta joka on kuivuneen levän
 peitossa.
 Jos kukaan ei koskaan sanoisi hyvää
 yötä muille
 kuin rakastamilleen.
 Jos ei koskaan rakastaisi sellaista mitä
 ei
 ennen rakastanut.
 Nyt hyvää yötä. Hyvää yötä tähdet.
 Hyvää yötä kultainen kuu
 ja hevosenpään tähtisumu.
 Hyvää yötä syleiltävä.
 Hyvää yötä. Hyvää yötä.

Cavalli garresi, cavalli crinati, cavalli
 gropposi.
 Cavalli musoni, cavalli orecchiosi,
 cavalli incollaturosi.
 E due capre che appoggiano il collo
 l'una sull'altra.
 Se potessero esistere soltanto gli animali
 belli.
 Se i muri intonacati di grigio non li si
 potesse toccare con
 [la mano.
 Se facesse solo bel tempo. Se nessuno
 riconoscesse nessuno.
 Se nelle fontane ci fosse acqua pura e se
 le foglie
 fossero argentine.
 La figura più piccola che spicca nel profilo
 dello spazio,
 ciascuno di noi che in quel momento
 si mette a sedere sul letto e si meraviglia
 del calore
 della notte senza accendere le luci,
 coperto da un lenzuolo leggero, più
 piccolo di tutto e
 capace di pensare a tutto.
 Capace di capire cosa sia un cavallo
 ma mai capace di spiegarne la bellezza.
 Giacché se la felicità fosse solo nelle cose
 da amare.
 Se non ci si trovasse mai nei dintorni,
 se non si trovasse se stessi lì dove si
 pensava di essersi
 persi del tutto,
 sulla riva ammantata di alghe secche.
 Se nessuno desse mai la buona notte se
 non
 alle persone amate.
 Se non si amasse mai ciò che
 non si amava prima.
 Buona notte ora. Buona notte stelle.
 Buona notte luna ambrata
 e nebulosa di testa equina.
 Buona notte tu che sei da abbracciare.
 Buona notte. Buona notte.

Sanna Karlström

È nata a Helsinki nel 1975. Nel 2003 le è stato assegnato il premio Helsingin Sanomat opera prima per Taivaan mittakaava [Proporzione celeste]. Ha appena pubblicato la sua terza raccolta poetica, Harry Harlow'n rakkauselämät, Le vite amorose di Harry Harlow.

Kokoelmasta Päivänvalossa (Otava 2007)
 Osastosta nimeltä «Uri G».

I

Kolmevuotiaana osasin lukea
 äitini ajatuksia.

Hän ei koskaan voittanut korttipelissä,
 hän silitti hiuksiani niin että pysyin kauan
 valveilla.

Liikutin viisareita, kelloja, kompassesja,
 kaikkea mikä osoittaa,
 että tahdonvoima on kaikki mitä on.
 Taivutin lusikoita, haarukoita,
 yhtenä päivänä kolme hopeista
 teelusikkaa,

Dalla raccolta Alla luce del sole, (Otava
 2007)

Dalla sezione della raccolta intitolata
 «Uri G».

I

Atre anni sapevo leggere
 i pensieri di mia madre.

Lei non vinceva mai a carte,
 mi accarezzava i capelli per farmi
 rimanere a lungo sveglia.

Facevo muovere lancette, orologi,
 bussole,
 tutto ciò che indica

come la forza di volontà sia tutto ciò che

rautatangon ja karpäslätkän varren,
koska se oli mahdollista.
Hän ei ollut vihainen, näin tapahtuu
kaikkialla:
astiat vaihtavat paikkaa, metalli
haurastuu,
meitä ohjaavat yliluonnolliset voimat,
koska minä sanon niin:
ja että hänen tuoksunsa,
punaviini ja Pond's Cocoa Butter,
viipyy huoneessa
kunnes tapetin kuviot

nostavat hämärästä
värin, muodon ja järjestyksen.

II

Olen huijannut vain hiukan.
Joinakin päivinä voimia ei ole,
ei sitä kukaan usko,
on vain napitettava takki
ja mentävä ihmisten eteen,
näytettävä niille,
voit tehdä mitä ikinä tahdot,
ja kaiken ne tahtovat,
vähän ylimääräistä,
tuntematta häpeää,
tuoksua kukalta.

III

Ihmeitä tapahtuu muille, minä kiroan
unen kaikista esineistä,
näyt, joita ei enää ole,
ihmisen laboratoriot,
kaiken, mikä lentää tai kävelee,
maalauksen joka esittää
juoksevaa hevosta,
mikä on silmissä, on pimeässä
pään luisevassa kaikukopassa,
mikä ei ole, se otetaan pois.
Sydän älä keskeytä,
tunteen mekaniikka
yli tasaisten pysäkkien,
yli tasaisten pysäkkien.

esiste.

Piegavo cucchiari, forchette,
un giorno tre cucchiari d'argento,
una barretta di ferro e il manico
dell'ammazzamosche,
perché era possibile.
Lei non si arrabbiava, son cose che
capitano dappertutto:
le stoviglie cambiano di posto, il metallo
diventa molle,
ci guidano delle forze soprannaturali,
perché io dico così:
e che il suo profumo,
il vino rosso e il Pond's Cocoa Butter,
rimane nella stanza
finché le immagini del parato
solleveranno dal buio
colore, forma e ordine.

II

Ho imbrogliato solo un pochino.
Qualche giorno si è senza forze,
nessuno ci crede,
non resta che abbottonarsi il cappotto
e andare davanti alla gente,
mostrarle,
puoi fare tutto quello che vuoi,
e loro vogliono tutto,
un po' di più,
senza vergognarsi,
profumare di fiori.

III

I miracoli accadono agli altri, maledico
il sogno di tutti gli oggetti,
visioni, che non ci sono più,
laboratori umani,
tutto ciò che vola o cammina,
un quadro che rappresenta
un cavallo al galoppo,
ciò che è negli occhi, è nel buio
nell'ossuta cassa di risonanza della
testa,
che non c'è, ci viene tolto.
Cuore, non interrompere,
la meccanica dei sentimenti
oltre le fermate regolari,
oltre le fermate regolari.

Eino Santanen

Nato a Helsinki nel 1975, è autore di due raccolte di versi, Kuuntele, romantiikkaa [Ascolta, qualcosa di romantico] (Tammi 2002) e Merihevonen kääntää kylkeään [L'ippocampo volta le spalle] (Teos 2006).

SISILISKOJA KUIN RUNONJALKOJA

Parahin omainen.
On olemassa kursiivinen melankolia.
Kadut täyttyvät vihreistä markiiseista ja
mukulakivistä,
harkituista sanoista pystytetään taukoja
ihmisten elämään.
Sataa vieläpä. Räntää. Paperit kastuvat.
Kulmissa paisuu jurottava tuuli.
Eikä se jaloissa lyövä askelma

osu koskaan kohdalleen.
Noina hetkinä: epäonni tapahtuu.
Sanotaan sanoja kuten omainen
ja voitotellaan kun tavataan.

*

Naapuri mittasi vesijohdon kohinan, laski
neliön hinnan,
[muuttui kuutioksi
ja mukiloit naapurin auton. Naapurin

RAMARRI COME PIEDI DELLA POESIA

Caro congiunto.
Esiste una melancolia corsiva.
Le strade si riempiono di mantovane
verdi e sampietrini,
dalle parole premeditate s'innalzano
pause nella vita delle
[persone.
E piove ancora. Acqua e neve. I fogli
madidi.
All'angolo si gonfia un vento altero.

E nemmeno il gradino che batte sotto i
piedi
colpisce mai nel segno.
In questi momenti: la sfortuna ha luogo.
Si pronunciano parole come congiunto

naapurin kyllä
[tunnistaa: sillä on nenä,
kaksi silmää ja tarkat korvat; pimeä
huone, hyttysen
[siivissä mittaamaton
ininä. Lattia natisee ja katto vuotaa
kolinaa, naapurin
[naapurin naapuri
tuijottaa jo toista vuotta ovisilmää ja
nauraa – parta
[kasvaa, lapset vinoutuvat:
oppivat pihalla puhumaan. Ja kello soi.
Naapurin
[naapurin naapurin naapuri
keskellä huonetta raivoava pölynimuri
sylissään. Silittää
[kuin kissaa. Neljä
seinää. Ja hitaasti etäännyy ovi. Naapurin
naapurin
[naapurin naapurin naapuri
keriytyy auki.

MUODON VANHIMMAT

Pimeässä hiiviskelevät robotit,
alkuperäiset 20-luvun tšekinkieliset
robotit.
Robota! Ne huutavat, ylpeät alkuperäiset
robotit,
ominta nimeään.
Robota! Ne mylvivät, öljynsekaiset
olennot,
jättiläisen aivoitukset, robotit:
kaukaa surumieliset,
kaukaa erottamattomat,
vastakohtaisuksiinsa hukkuvat,
oikeudentajussaan läheltä jumalat.
Robota! Kun aurinko painuu monoliittien
yltä,
juhlivat ne väkisin
yön salaista geometriaa.
Hurja silloin niiden vimmainen muoto
on ihmisen katsella

e ci si lamenta incontrandosi.

*

Il vicino misurò il rumore delle
condutture d'acqua,
[calcolò il prezzo al metro quadro,
diventò un cubo
e picchiò la macchina del vicino. È facile
riconoscere il
[vicino del vicino: ha un naso,
due occhi e orecchie aguzze; una stanza
buia, sulle ali
[della zanzara un ronzio
illimitato. Il pavimento scricchiola e dal
tetto cola
[fracasso, il vicino del vicino del vicino
già da due anni fissa l'occhio magico e
ride - la barba
[cresce, i bimbi si distorcono:
imparano a parlare in cortile. E suona la
campana. Il vicino
[del vicino del vicino del vicino
in mezzo alla stanza con l'aspirapolvere
furente tra le
[braccia. L'accarezza come un gatto.
Quattro
pareti. E la porta si allontana
lentamente. Il vicino del
[vicino del vicino del vicino del vicino
si sgomitola.

PIÙ ANTICHI DI FORMA

Nel buio si muovono furtivamente i robot,
i robot di lingua ceca originali degli anni
'20.
Robota! Urlano, i fieri robot originali,
il loro nome più consono.
Robota! Muggiano, creature sporche
d'olio,
pensieri di gigante, robot:
lontanamente tristi,
lontanamente inseparabili,
si perdono nelle loro contrarietà,
quasi spietati nel loro senso di giustizia.
Robota! Quando il sole scende da sopra i
monoliti,
festeggiano obbligatoriamente
la segreta geometria della notte.
In quel momento è tremendo
per l'uomo guardare la loro forma
frenetica.
(Traduzioni di Antonio Parente)

[→ top of page](#)